

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BLÂNDU, ANDREEA

Port rănilile tale... / Andreea Blăndu. - București : Librex Publishing, 2017

ISBN 978-606-8894-54-6

821.135.1

Editor: Monica Ramirez

DTP: Aimee Consulting&Advertising

www.aimee.ro

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu, Nr. 30, București

Redacție: 0723 193 019

Email: office@librex.ro

comenzi@librex.ro

www.librex.ro

© LIBREX PUBLISHING, 2017

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform *Legii dreptului de autor*

ANDREEA BLÂNDU

Port rănilile tale...

 LIBREX
București, 2017

PROLOG

1.

Ieri am împlinit patruzeci de ani. O mulțime de secunde, minute și ore trecute, risipite, pierdute și alături de ele o singură speranță – iluzia că întotdeauna mai există o șansă. Iluzia că cele ce vor veni vor fi poate mai bune, mai reușite, mai apropiate de ceea ce mi-am imaginat mereu și nu am reușit niciodată. Nu e ciudat cum viața pe care o trăim e atât de diferită de viața pe care ne imaginăm că o vom trăi?

Constați că ai trăit un surogat, în locul vieții pe care n-ai reușit niciodată să o obții, dar, totuși, în tine rămâne constantă și vie - speranța că nu e prea târziu, că încă mai există timp. Timp să faci totul așa cum ar fi trebuit să fie de la început. Te convingi că încă mai e vreme să schimbi ceva, te convingi că încă mai poți să trăiești cu adevărat...

Mă numesc Adrian Staicu. Am patruzeci de ani și nimic nu e așa cum mi-am dorit să fie, dar încă mai am timp. Îmi spuneam aceste cuvinte, forțându-mă să cred în ele. Dar asta era ieri, când totul era altfel.

Ieri am împlinit patruzeci de ani. Iar astăzi am aflat că mai am doar șase luni de trăit. Aproximativ șase, a spus doctorul, privindu-mă adânc în ochi, cu nuanța aceea de compătimire obosită în glas. Îl ascultam în timp ce vorbea, forțându-mă să înțeleg gravitatea cuvintelor sale, dar în acele clipe nu puteam decât să mă gândesc la vara aceea de demult. Să fi trecut vreo douăzeci de ani de atunci, de când plaja

era întesată de trupuri, de zbugium, de cearceafuri întinse, îmi spuneam în sinea mea. El îmi vorbea despre riscul metastazelor, iar eu, dominat de o stare de beție superficială, mă gândeam că trebuia să faci un adevărat slalom ca să intri în apă, în acel august de demult - când marea era liniștită, iar cerul era de un albastru intens, când soarele ardea puternic, iar copiii de pe plajă își înmuiau picioarele în apă și apoi alergau speriați înapoi, spre părinții care se bronzau înghesuiți.

— Domnule Staicu, există vreo persoană apropiată cu care ați dori să luăm legătura?

— Legătura? De ce? Nu, nu e cazul. Chiar nu e necesar.

— Mă tem că nu ați înțeles gravitatea situației!

— Ba da. Am înțeles. Nu e nevoie. Vă mulțumesc!

Și am continuat să-i spun *vă mulțumesc, vă mulțumesc mult, mulțumesc pentru tot* până când m-am apropiat de clanța ușii, ca și cum mi-ar fi dat o veste minunată pentru care aveam să-i fiu recunoscător și nu una care avea să îmi aducă sfârșitul. Mă îndreptam spre ușă și încă aveam în minte foșnetul greoi al valurilor și vocile celor care stăteau pe plajă în acea zi de demult. Îmi aminteam râsetele lor ușor stridente, dar nu îmi mai aduceam aminte de nimic din ce spuneau. Nici măcar un cuvânt. Era doar o amintire difuză, veche de ani... din care nu mai rămăseseră decât imagini fragmentate în mintea mea, cărora reușeam cu greu să le înțeleg sensul în acele momente. M-am trezit cu mâna pe clanță și pentru câteva clipe m-am simțit buimăcit, lovit parcă de

șocul descoperirii.

— Domnule doctor! l-am strigat, întorcându-mă pe jumătate spre el, rămânând însă cu mâna pe clanță.

— Spuneți...

— Sunteți sigur?

M-a privit nedumerit câteva secunde. Apoi s-a încruntat ușor. Simțeam în acele clipe cum păianjeni ies de undeva din adâncurile pământului și pătrund prin podea, pe ritmuri defecte de diapazon, ajungând până la noi. Parcă vedeam cum se preling pe pereți, pe ferestre, sufocând aerul din jur și luând în stăpânire mâna mea pe care o țineam strâns apăsată pe clanță. M-a cuprins o amețelă surdă, o retrospectivă amară a întregii mele vieți de până în acel moment. Am simțit deodată cum bate ceasul în mine cu zgomot, cu viteză, cu bătăi sfâșietoare, rapide și dureroase. Atunci i-am auzit răspunsul...

— Da, domnule! Absolut sigur.

Nu mai țin minte când am avut primul atac de panică. Oricum, asta se întâmpla cu mulți ani în urmă. Împrejurările m-au adus, însă, astăzi, într-un punct în care mă obsedează din nou cabana aceea părăsită a începuturilor, deși am motive să mă îndoiesc că mă aflu în siguranță printre amintiri. Apoi stau și mă întreb dacă am fost vreodată în siguranță cu adevărat.

Mă numesc Ana Verbițchi și sunt actriță. Nu una strălucită. Recunosc. Nu am depășit niciodată limitele mediului în care trăiesc, deși, în adâncul sufletului, am știut mereu că numele meu ar fi fost potrivit pentru scene mai mari. Doar numele. Fără mine. Eu nu am fost niciodată potrivită pentru nimic. Nici măcar pentru viață. Și, deseori m-am temut că, poate nici măcar pentru moarte. Ieri am împlinit treizeci de ani, iar astăzi am luat, în cele din urmă, decizia de a încheia socotelile cu viața.

Nu e prima dată când mă trezesc cu gândul sinuciderii prelins peste tot în mine, în sinusuri, în pori, în sânge. Însă acum știu sigur că așa se va întâmpla. Am plănuit totul. Cu minuțiozitate. Nu mai e cale de întoarcere. Astăzi am reușit să mă conving în sfârșit că voi muri curând. E o convingere care a existat latentă în mine dintotdeauna. Însă abia acum am siguranța că am găsit curajul de a duce totul la îndeplinire. Ceasul a început să bată puternic în mine și în aerul din jurul meu. E doar o chestiune de zile, de ore.

Sunt pregătită! Cumva, certitudinea aceasta mă face să mă simt, pentru prima dată, după mult timp, ușoară, liniștită... liberă chiar. Am consolat gândului că orice s-ar întâmpla de aici înainte nu mă mai poate doborî nimic pentru că nu mai durează mult și nu voi mai fi. Nimic nu va mai fi.

În ultimele zile mi-am ținut companie, privindu-mă atent în oglindă. De atâtea ori am avut senzația că nu exist cu adevărat și că ceea ce văd în fața mea nu sunt eu. Aceia nu sunt ochii mei. Acela nu e chipul meu. Atunci eu ce sunt? Unde sunt? De ce simt atât de intens nevoia de a mă regăsi? Mă uit la buzele mele și le văd mișcându-se ca și cum ar aparține altcuiva... Simt nevoia să vorbesc cu cineva... Cineva care să asculte... Cineva care să fie mai mult decât o simplă imagine dintr-o oglindă. Cineva care să însemne ceva.

Cândva am rugat pe cineva să nu mă rănească niciodată. El s-a mulțumit să facă din cap semn că nu. Dar nu am înțeles atunci dacă acel *nu* era un „Nu. Nu te voi răni” sau un „Nu. Nu se poate să nu te rănesc.” Poate că nici el nu era foarte convins de sensul răspunsului abrupt pe care mi l-a dat. Da, cu siguranță nu era nici el prea sigur. Acum înțeleg. Acum știu că răspunsul nu avea oricum nicio importanță. Și tot acum îmi dau seama că, de fapt, atunci nu m-a deranjat confuzia care răzbătea dinspre el. Poate pentru că îmi plăcea oarecum misterul lui. Pericolul în sine. Pentru că aveam un sens de care să mă agăț. Pentru că trăiam.

Toate zilele acestea m-am ferit să-mi amintesc... E ceva în nostalgia amintirilor de demult care te distruge iremediabil. Tot lui i-am spus cândva: *“Te las să faci ce*

Respect *vrei cu mine, dar nu-mi spune să plec.*” Mai târziu, eu am fost cea care a decis să plece. Așa e viața, mi-am zis atunci. Credeam că știu precis că nu-l iubesc. Sau că nu îl mai iubesc. În acel moment câștigasem partida. Mult mai târziu am înțeles că, de fapt, nu câștigasem nimic. Am rămas cu singura consolare că n-am mai spus acele cuvinte nimănui... vreodată.

De azi-noapte am început să trec brusc de la o stare de spirit la alta. Acum sunt ferm hotărâtă să fac un lucru și peste o oră decid să fac altceva. La fel am făcut și cu pastilele, până m-am convins într-un târziu să le arunc. N-are niciun rost. Decizia a fost luată oricum de mult în mine. Poate încă dinainte de a mă naște. Poate că zeii au scris de la început pe undeva pe vreo stâncă uitată... că Ana Verbițchi va muri la treizeci de ani... departe, la bordul unui vas de croazieră, cu mirosul maritim în nări, singură și cu o dără de soare pe cer.

O rafală de vânt, o cădere ușoară și apoi va rămâne doar marea, eternul clișeu al artiștilor nefericiți, singură și mereu misterioasă...

ZIUA 1

Adrian S.

O dimineață ușor călduță. Avionul aștepta în bătaia soarelui, parcă simțindu-se și el sufocat de aerul din jur. Am urcat primele trepte ale scării ușor nesigur. N-am avut răgaz să mă opresc și să privesc în spate. Abia mai târziu, după ce mi-am ocupat locul și mi-am legat, din inerție, centura de siguranță, mi-am dat seama că n-ar fi fost o idee rea să arunc o ultimă privire asupra orașului pe care aveam să-l părăsesc definitiv. Gândul că plec într-o călătorie din care nu aveam să mă mai întorc... mi-a produs o stare anxioasă. Întreg universul se spărgea în mine, se făcea bucăți lovindu-se de toate neîmplinirile și nesiguranțele mele, în timp ce așteptam, neputincios, decolarea.

În jurul meu se auzeau zgomote amestecate, foșnetul pasagerilor, pașii însoțitoarelor de bord, vibrația motoarelor. M-am uitat la ceas și, involuntar, am început să număr secunde care aveau să mai încapă în cele șase luni rămase din viața mea. Mă simțeam ca un pește într-un acvariu, din care apa a început deja să curgă de mult... După un timp, fără prea multă convingere, mi-am întors privirea spre hublou și m-am cufundat în fascinația norilor care se întindeau nepăsători în fața ochilor mei. Apoi, în nori au început să apară spărturi din ce în ce mai mari, iar eu m-am amăgit cu senzația că reușesc să uit, măcar pentru câteva clipe, de cronometrul ucigător din mine.

Am deschis ochii cu câteva minute înainte de aterizare. De la aeroport am luat un taxi care m-a dus direct până la intrarea în port. M-am îmbarcat pe vas, fără rețineri, fără să mă întreb dacă am luat sau nu decizia corectă, fără să-mi dau timp să conștientizez că acela era locul în care alesesem să îmi petrec ultimele zile din viață.

Vine o vreme când obosești să te tot justifici... în fața ta, în fața celorlalți sau în fața divinității. Mai ales atunci când descoperi că acest lucru nu-ți folosește la nimic. Mi-a folosit oare vreodată faptul că am trăit totul sub semnul precauției? Am urmat regulile. Am privit mereu linia roșie din fața mea, fără să-mi treacă măcar prin cap să o depășesc. Am înghițit totul de la viață, fără să-i simt măcar gustul, dintr-o inerție care mă făcea să cred că așa ar trebui să fie... fără gust.

Abia acum, când sunt atât de aproape de sfârșitul ei, constat că pentru mine viața a fost o călătorie pe care am parcurs-o cu supunere, un amalgam de închisori concentrice, în interiorul cărora am învățat să supraviețuiesc, mimând o adaptare impusă chiar de mine însumi.

Și, iată-mă, acum! Aici, pregătit să îmi trăiesc ultimele clipe, pe un vas de croazieră, străin de cei din jur, într-o liniște absolută, cu reflectarea propriei mele vieți irosite în gând, într-un soi de comunicare misterioasă cu marea. Nici măcar nu pot să mă judec. Nu mă pot învinovăți. Aș face-o dacă nu aș ști atât de bine că m-am amăgit mereu, fără să vreau, crezând că fac ceea ce trebuie. Am avut convingerea că sunt pe drumul cel bun. M-am hrănit cu iluzia că îmi trăiesc

viața făcând mereu *numai ce e bine*, fără să îmi dau seama că viața era cea care mă trăia pe mine, mă consuma, mă înghițea zilnic puțin câte puțin, iar acel *bine*, era de fapt gol de orice substanță.

Cel mai tare mă îngrozește gândul că dacă aș putea să o iau mâine de la capăt, aș avea toate șansele să fac totul la fel de greșit. Prin urmare, poate e mai bine că nu mai pot repeta nimic. Povara unei vieți greșite e mai ușor de suportat decât povara a două vieți greșite, nu-i așa? Și, totuși, ce păcat că nu putem trăi decât o singură dată.

De acum înainte ce îmi rămâne? Să caut pe sub ruinele propriei mele vieți un sens? Sensul acela pierdut pe care nu am reușit niciodată să-l gădesc.

Mai am oare vreo șansă? Mai am timp?

Ana V.

Unele nopți cad peste așternuturi așa cum marea fierbinte se întinde uneori peste nisip, în timpul fluxului: vibrând... cu exactitate, cu supunere hotărâtă, departe de toate frustrările oamenilor cărora le-a fost prea mult timp dor și apoi au obosit.

Marea freacă în fața ochilor mei, în timp ce mă gândesc că poate n-am fost iubită niciodată cu adevărat de cineva. M-am întrebat întotdeauna dacă aș putea fi eu capabilă să trezesc în vreun om dorința de a rămâne. De a rămâne pentru a nu mai pleca niciodată. Răspunsul a venit de fiecare dată prea devreme. Și poate că a fost mai bine așa, mi-am spus de atâtea ori, ca să mă consolez.